

Що ме фърли во темна зъндана,
Д' иматъ з' ощо, ни зо ощо било;
Що ми сакатъ коня певліана,
И ми сакатъ сабя навалица,
Уще сакатъ прелепа невѣста.
Ти да зе'ишъ коня певліана,
Ти да зе'ишъ сабя навалица,
Сама съ тѣе во дворе да дойдишъ,
Да ме пуцишъ отъ темна зъндана.“
Книга пуци по пиле соколоѡ
ЇѤ однесе младъ Райкоицъ.
Колку книга таа погле'ала
Вчасъ на нога таа съ фърлила,
И си влезе въ темни конушници,
Си изва'и коня певліана,
ЇѤ однесе у Муса налбатинъ
Да укоиъ коня певліана;
Па съ врати во рамни дворе'и,
Си отлючи земни-те керали,
Си отключи шарени ковчедзи,
Си изва'и рубо делибашко,
Съ промени млада Райкоица,
Ми съ стори царевъ делибаша,
И си кладе самура калпака,
И потъ него собра руса коса,
И си явна коня певліана,
И си зеде сабя навалица,
Си отиде н' Емино'и порти.
Едношъ клюквитъ, а два пѣти виквитъ:
„Я излези Емине Никола!
Царъ ме пуци за да ми отпуцишъ
Да отпуцишъ Райка Бошкоикя.
Що го държишъ во темни зъндани?“
Уще реч-та не ми Ѥ дорече,
И го пуци отъ темни зъндани,
И го пуци Райка Бошкоикя. —
„Ай къ ойме више во Стамбола,
Со 'се Райка и со 'си Никола!“
Говореше Емина Никола:
„А егиди царевъ делибаша!